

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2015 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Kosiński

Protokolant: Marta Czapska

w obecności oskarżyciela Prokuratora : Anny Tondera – Wolińskiej

po rozpoznaniu dnia 18 maja 2015 r. , 30 czerwca 2015 r. , 03 września 2015 r. i 14 października 2015 r. na rozprawie w Legionowie sprawy :

M. N. , s. J. i W. z d. C. , ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że :

1. w dniu 30 marca 2014 r. w miejscowości W. ul. (...) , woj. (...) znieważył funkcjonariuszy Komisariatu Policji w W. st. post. E. P. i st. sierż. W. S. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych w ten sposób że używał w stosunku do w/wym. słów wulgarnych powszechnie uważanych za obraźliwe

to jest o przestępstwo z art. 226 § 1 k.k.

2. w dniu 30 marca 2014 r. w miejscowości W. ul. (...) , woj. (...) naruszył nietykalności cielesną funkcjonariuszy KP W. st. post. E. P. i st. sierż. W. S. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych w ten sposób , że w trakcie przeprowadzania interwencji odepchnął st. post. E. P. w skutek czego przewrócił się i uderzył o stojący radiowóz , a następnie podczas czynności obezwładniania zaczął kopać nogami w/wym. funkcjonariuszy

to jest o przestępstwo z art. 222 § 1 k.k.

1. Oskarżonego M. N. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. 1 zarzutów czynu i za to na podstawie art. 226 § 1 k.k. skazuję go na karę ograniczenia wolności w wymiarze 4 (czterech) miesięcy, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez Sąd w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin miesięcznie;

2. Oskarżonego M. N. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. 2 zarzutów czynu i za to na podstawie art. 222 § 1 k.k. skazuję go na karę ograniczenia wolności w wymiarze 6 (sześciu) miesięcy, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez Sąd w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin miesięcznie;

3. Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego M. N. karę łączną biorąc za podstawę kary ograniczenia wolności orzeczone w punkcie 1 i 2 wyroku i wymierza oskarżonemu M. N. karę łączną ograniczenia wolności w wymiarze 8 (ośmiu) miesięcy, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez Sąd w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin miesięcznie;

4. Na podstawie art. 618 § 1 pkt. 11 k.p.k. zasądza od Skarbu Państwa- Kasa Sądu Rejonowego w Legionowie na rzecz adwokata A. G. kwoty 708,48 zł (siedemset osiem złotych czterdzieści osiem groszy) tytułem nie opłaconej przez oskarżonego M. N. pomocy prawnej za obronę udzieloną z urzędu;

5. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego M. N. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 531/14

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 marca 2014 r. przed godziną 18.00 funkcjonariusze Policji st. post. E. P. i st. sierż. W. S. z polecenia oficera dyżurnego KP w W. udali się na interwencję do W. , woj. (...) , na ul. (...) . Powodem tej interwencji było zawiadomienie iż na terenie leśnym przy ul. (...) w W. miało być palone ognisko . Po przybyciu na miejsce funkcjonariusze Policji st. post. E. P. i st. sierż. W. S. zastali grupę 5-6 osób palących ognisko i spożywających alkohol. Jedną z tych osób , oskarżony M. N. zachowywał się wulgarnie wobec interweniujących policjantów i nie chciał podać danych personalnych. Dlatego została poproszona o podejście z funkcjonariuszami Policji do radiowozu, celem wylegitymowania i sprawdzenia danych personalnych . Podczas przemieszczenia się do radiowozu oskarżony M. N. odepchnął st. post. E. P. który przewrócił się i uderzył o radiowóz , a następnie próbował uciekać . Oskarżony M. N. został jednak obezwładniony i przewrócony na ziemię przez st. post. E. P. i st. sierż. W. S. w celu złożenia kajdanek . Podczas tej czynności oskarżony M. N. stawiał czynny opór i kopał st. sierż. W. S. i st. post. E. P. . Ponadto oskarżony M. N. wyzywał funkcjonariuszy Policji st. post. E. P. i st. sierż. W. S. słowami wulgarnymi : „nic mi k... nie zrobicie”. Gdy oskarżony M. N. był po skuciu kajdanek prowadzony do radiowozu przez st. post. E. P. i st. sierż. W. S. obecny na miejscu interwencji R. P. w celu zmuszenia funkcjonariuszy Policji do zaniechania prawnej czynności służbowej zatrzymania oskarżonego M. N. zaczął ciągnąc za kajdanki w które zakuty był oskarżony i za jego szyję celem uniemożliwienia doprowadzenia oskarżonego do radiowozu . Następnie oskarżony M. N. stawiał bierny opór podczas wsadzenia go do radiowozu kopiąc w radiowóz i zapierając się nogami o jego drzwi , utrudniając wsadzenie go do radiowozu. Po przybyciu na miejsce wezwanej w celu pomocy przez st. post. E. P. i st. sierż. W. S. załogi policji z KPP w L. oskarżony D. N. oraz R. P. zostali przewiezieni do KPP w L. .

Oskarżony D. N. został przebadany na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu . Oskarżony D. N. w dniu 30 marca 2014 r. posiadał o godzinie 18.05 1,41 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu (k. 9) .

M. N. ma ukończone 26 lat, jest kawalerem i nie ma nikogo na utrzymaniu , jest bezrobotny, był karany (k. 21) , nie był leczony psychiatrycznie ani leczony odwykowo .

Sąd powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie następujących dowodów : częściowo wyjaśnień oskarżonego M. N. (k. 27 akt II K 300/14 i k. 26) , zeznań świadków : E. P. (k. 36 akt II K 300/14 i k. 27) , W. S. (k. 42 v akt II K 300/14 i k. 27 - 29) , M. R. (k. 39-40) i P. K. (k. 68) , dokumentów z akt II K 300/14 : notatki urzędowej (k. 2) , protokołu zatrzymania (k. 3) , protokołu użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego (k. 5) , świadectwa wzorcowania (k. 6) , protokołu zatrzymania (k. 7) , protokołu użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego (k. 9) , świadectwa wzorcowania (k. 10) , karty karnej (k. 30) , danych osobo-poznawczych (k. 33) , stwierdzenia tożsamości (k. 35) , płyty CD (k. 65) oraz dokumentów z akt II K 531/14 : karty karnej (k. 21) oraz częściowo zeznań świadków : R. P. (k. 22 akt. 300/14 i k. 29-30) , J. P. (k. 39) , K. K. (k. 68-69) i B. W. (k. 69) .

Oskarżony M. N. stanął pod zarzutami , iż :

1. w dniu 30 marca 2014 r. w miejscowości W. ul. (...) , woj. (...) znieważył funkcjonariuszy Komisariatu Policji w W. st. post. E. P. i st. sierż. W. S. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych w ten sposób że używał w stosunku do w/wym. słów wulgarnych powszechnie uważanych za obraźliwe to popełnienia czynu z art. 226 § 1 k.k.

2. w dniu 30 marca 2014 r. w miejscowości W. ul. (...) , woj. (...) naruszył nietykalności cielesną funkcjonariuszy KP W. st. post. E. P. i st. sierż. W. S. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych w ten

sposób , że w trakcie przeprowadzania interwencji odepchnął st. post. E. P. w skutek czego przewrócił się i uderzył o stojący radiowóz , a następnie podczas czynności obezwładniania zaczął kopać nogami w/wym. funkcjonariuszy to jest popełnienia czynu z art. 222 § 1 k.k. .

Oskarżony M. N. w postępowaniu przygotowawczym i na rozprawie przed Sądem nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów (k. 27 akt II K 300/14 i k. 26) . Oskarżony M. N. w postępowaniu przygotowawczym odmówił składania wyjaśnień (k. 27 akt II K 300/14) . Natomiast na rozprawie przed Sądem oskarżony M. N. wyjaśnił iż podczas tego zdarzenia był pod wpływem alkoholu i nie przypomina sobie by naruszał nietykalność cielesną funkcjonariuszy policji i ich obrażał. Oskarżony M. N. wskazał jednak że przypomina sobie , iż gdy został zatrzymany , policjanci chcieli go wrzucić do radiowozu , ale on nie chciał dać się zatrzymać . Wykrzykiwał coś w zdenerwowaniu jednak nie kierował tych słów do policjantów . Nie było sytuacji by odepchnął i kopał policjantów (k. 27) .

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego M. N. w zakresie w jakim przyznał iż w dniu zdarzenia był pijany i nie chciał być zatrzymany przez policjantów . W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego M. N. są jasne, dokładne i korespondują z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zwłaszcza z zeznaniami świadków : E. P. (k. 36 akt II K 300/14 i k. 27) , W. S. (k. 42 v akt II K 300/14 i k. 27 - 29) , M. R. (k. 39-40) i P. K. (k. 68) w zakresie jakim Sąd dał wiarę zeznaniom tych świadków oraz protokołem użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego (k. 9 akt II K 300/14) .

Sąd nie dał natomiast w pozostałym zakresie wiary wyjaśnieniom oskarżonego M. N. zwłaszcza w zakresie jakim wskazał że nie wyzywał funkcjonariuszy policji słowami wulgarnymi i nie naruszył ich nietykalności cielesnej podczas swojego zatrzymania w dniu 30 marca 2014 r. jako niejasnym , nielogicznym i wewnętrznie sprzecznym . W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego M. N. stanowią przyjętą przez niego linię obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności za popełnione przez niego czyny. Należy zauważyć iż wersja zdarzeń przedstawiona w tym zakresie przez oskarżonego M. N. postaje w sprzeczności z wersją przedstawioną przez świadków : E. P. (k. 36 akt II K 300/14 i k. 27) , W. S. (k. 42 v akt II K 300/14 i k. 27 - 29) , M. R. (k. 39-40) i P. K. (k. 68) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę. Należy wskazać iż z wyjaśnień oskarżonego M. N. wynika wprost iż był pod zycznym wpływem alkoholu i niewiele pamięta z przebiegu zdarzeń dnia 30 marca 2014 r. (k. 27) . Wyżej wskazane fakty dyskwalifikują prawdziwość wyjaśnień oskarżonego D. N. w zakresie jakim Sąd nie dał im wiary .

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków : E. P. (k. 36 akt II K 300/14 i k. 27) , W. S. (k. 42 v akt II K 300/14 i k. 27 - 29) , M. R. (k. 39-40) i P. K. (k. 68) jako jasnym dokładnym , spójnym , logicznym i korespondującym z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego .

Z zeznań świadków E. P. i W. S. funkcjonariuszy Policji z KP w W. wynika jaki przebieg miała interwencja w dniu 30 marca 2014 r. w W. przy ul. (...) i co było jej powodem . Z zeznań tych świadków wynika iż tego dnia ok. godz. 18:00 udali się z polecenia oficera dyżurnego KP w W. na ul. (...) w W. gdzie na terenie leśnym miało być palone ognisko . Po przybyciu na miejsce zastano grupę 5-6 osób palących ognisko i spożywających alkohol. Jedną z tych osób , którą później okazał się być oskarżony M. N. zachowywał się wulgarnie wobec interweniujących policjantów i nie chciała podać danych personalnych, dlatego została poproszona o podejście z funkcjonariuszami policji do radiowozu . Podczas przemieszczenia się do radiowozu oskarżony M. N. odepchnął E. P. który przewrócił się i uderzył o radiowóz , a następnie próbował uciekać . Z dalszych zeznań świadków E. P. i W. S. wynika iż oskarżony M. N. został przez nich obezwładniony i przewrócony na ziemię w celu złożenia kajdanek . Podczas tej czynności oskarżony M. N. stawiał czynny opór i kopał funkcjonariuszy policji . Wyzywał ich też słowami wulgarnymi : „nic mi k... nie zrobicie”. Utrudniał również wsadzenie go do radiowozu. Dalszych zeznań świadków E. P. i W. S. wynika jaki był dalszy przebieg tej interwencji i zachowanie świadka R. P. (k. 36 akt II K 300/14 i k. 27 oraz k. 42 v akt II K 300/14 i k. 27 -29) . Należy wskazać iż zeznania świadków E. P. i W. S. korespondują z zeznaniami świadków : M. R. (k. 39-40) i P. K. (k. 68) oraz z nagraniem na płycie CD (k. 65 akt II K 300/14) na którym nagrano zachowanie świadka R. P. podczas tej interwencji oraz zachowanie oskarżonego D. N. podczas umieszczania go w radiowozie .

Z zeznań świadka M. R. (k. 39-40) wynika iż przejeżdżał obok miejsca interwencji policji i obserwował ją z odległości ok. 20 m od momentu jak oskarżony M. N. już skuty kajdankami był prowadzony do radiowozu . Z zeznań tego świadka wynika iż oskarżony M. N. stawiał opór podczas wsadzania go do radiowozu i zapierał się nogami . Należy zauważyć iż świadek M. R. widział tylko część interwencji policji , gdy oskarżony był wsadzany po skutciu kajdankami przez funkcjonariuszy Policji do radiowozu . Należy zauważyć iż zeznania świadka M. R. korespondują z nagraniem na płycie CD (k. 65 akt II K 300/14) na którym widać zachowanie oskarżonego podczas umieszczaniu go przez funkcjonariuszy policji w radiowozie .

Natomiast z zeznań świadka P. K. (k. 68) wynika iż obserwował przedmiotową interwencję policji i widział częściowo jej przebieg . Z zeznań tego świadka wynika iż oskarżony M. N. został zatrzymany przez policjantów i zaczął się wrywać . Następnie oskarżony M. N. został przewrócony na ziemi i skuty przez policjantów , podczas tej czynności też nie chciał się „podać interwencji”. Po kilku minutach wzajemnej szarpaniny pomiędzy oskarżonym a funkcjonariuszami policji został on wciągnięty do radiowozu . Z ust oskarżonego podczas tej interwencji padały słowa wulgarne jednak w ocenie świadka nie były one kierowane do policjantów .

Fakt, że wymienieni wyżej świadkowie precyzyjnie określają zakres swojej wiedzy na temat zdarzeń, w zakresie których Sąd dał wiarę zeznaniom tych świadków, świadczy zdaniem Sądu o braku skłonności do konfabulacji i dążeniu do rzetelnego przedstawienia przebiegu wydarzeń. Zeznania świadków są jasne , dokładne i korespondują z całością materiału dowodowego zebranego w sprawie.

Jeżeli chodzi o zeznania świadka R. P. (k. 22 akt. 300/14 i k. 29-30) - to zasługuje na wiarę ta część jego zeznań w której stwierdził iż utrudniał on czynność zatrzymania oskarżonego M. N. oraz że oskarżony zapierał się przy wejściu do radiowozu . Na wiarę zasługuje również ta część zeznań świadka R. P. z której wynika iż oskarżony M. N. szarpał się z zatrzymującymi go policjantami gdy leżał na ziemi . W tym zakresie zeznania świadka R. P. są jasne , dokładne , spójne , logiczne i korespondują z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego zwłaszcza z zeznaniami świadków : E. P. (k. 36 akt II K 300/14 i k. 27) , W. S. (k. 42 v akt II K 300/14 i k. 27 - 29) , M. R. (k. 39-40) i P. K. (k. 68) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę oraz nagraniem na płycie CD (k. 65 akt II K 300/14) .

Nie zasługuje na wiarę natomiast pozostała część zeznań świadka R. P. (k. 22 akt. 300/14 i k. 29-30) zwłaszcza co do faktu iż oskarżony M. N. podczas zatrzymania nie odepchnął policjanta , nie szarpał się z policjantami , nie kopał ich oraz nie wyzywał ich słowami wulgarnymi . Na wiarę nie zasługuje również ta część zeznań świadka R. P. w której stwierdził iż na miejscu zdarzenia nie było palone ognisko i pity alkohol . W tym zakresie zeznania świadka R. P. są niejasne , nielogiczne i wewnętrznie sprzeczne oraz skierowane na pomniejszenie winy oskarżonego M. N. . Należy zauważyć iż w swoich zeznaniach złożonych na rozprawie przed Sądem świadek R. P. przyznał iż w pewnym momencie doszło jednak do szarpaniny między oskarżonym a funkcjonariuszami policji oraz że oskarżony M. N. stawiał opór podczas wsadzania go przez policjantów do radiowozu . Ponadto należy wskazać iż zeznań świadków E. P. (k. 36 akt II K 300/14 i k. 27) , W. S. (k. 42 v akt II K 300/14 i k. 27 - 29) , M. R. (k. 39-40) i P. K. (k. 68) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę wynika jak zachowywał się oskarżony M. N. podczas swojego zatrzymania w dniu 30 marca 2014 r. . Świadczenie ci w sposób odmienny od świadka R. P. opisali przebieg tego zdarzenia w zakresie jakim Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka R. P. . Wyżej wskazane fakty dyskwalifikują prawdziwość zeznań świadka R. P. w zakresie jakim Sąd nie dał im wiary .

Jeżeli chodzi o zeznania świadka J. P. (k. 39) - to zasługuje na wiarę ta część jego zeznań w której stwierdził iż przedmiotowa interwencja była w związku ze spożywaniem alkoholu i zostały w związku z nią zatrzymane dwie osoby . W tym zakresie zeznania świadka J. P. są jasne , dokładne , spójne , logiczne i korespondują z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego zwłaszcza z zeznaniami świadków E. P. (k. 36 akt II K 300/14 i k. 27) , W. S. (k. 42 v akt II K 300/14 i k. 27 - 29) , M. R. (k. 39-40) i P. K. (k. 68) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę oraz nagraniem na płycie CD (k. 65 akt II K 300/14) .

Nie zasługuje na wiarę natomiast pozostała część zeznań świadka J. P. zwłaszcza co do faktu iż interwencja przebiegała spokojnie , nie doszło do żadnych wyzwisk i żadna z zatrzymanych osób nie została skuta kajdankami . W tym

zakresie zeznania świadka J. P. są niejasne, nielogiczne i wewnętrznie sprzeczne. Należy zauważyć iż wersja zdarzeń przedstawiona w tym zakresie przez świadka J. P. postaje w sprzeczności nie tylko z wersją przedstawioną przez świadków: E. P. (k. 36 akt II K 300/14 i k. 27), W. S. (k. 42 v akt II K 300/14 i k. 27 - 29), M. R. (k. 39-40) i P. K. (k. 68) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę oraz nagraniem na płycie CD (k. 65 akt II K 300/14) ale również z wyjaśnieniami oskarżonego M. N. w zakresie jakim Sąd dał im wiarę.

Natomiast jeżeli chodzi o zeznania świadków K. K. (k. 68-69) i B. W. (k. 69) - to zasługują one na wiarę tylko niewielkiej części w której stwierdzili oni iż widzieli to zdarzenie od momentu jak oskarżony M. N. leżąc na ziemi i był skuwany kajdankami przez policjantów. W tym zakresie zeznania świadków K. K. (k. 68-69) i B. W. są jasne, dokładne, spójne, logiczne i korespondują z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego zwłaszcza z zeznaniami świadków E. P. (k. 36 akt II K 300/14 i k. 27), W. S. (k. 42 v akt II K 300/14 i k. 27 - 29), M. R. (k. 39-40) i P. K. (k. 68) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę.

Nie zasługuje na wiarę natomiast pozostała część zeznań świadków K. K. i B. W. zwłaszcza co do jak zachowywał się oskarżony M. N. gdy był prowadzony po skuciu kajdankami do radiowozu i podczas wsiadania do radiowozu. W tym zakresie zeznania świadków K. K. i B. W. są niejasne, nielogiczne i wewnętrznie sprzeczne. Należy zauważyć iż wersja zdarzeń przedstawiona w tym zakresie przez świadków K. K. i B. W. postaje w sprzeczności z wersją przedstawioną przez świadków: E. P. (k. 36 akt II K 300/14 i k. 27), W. S. (k. 42 v akt II K 300/14 i k. 27 - 29), M. R. (k. 39-40) i P. K. (k. 68) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę oraz nagraniem na płycie CD (k. 65 akt II K 300/14).

Sąd dał w pełni wiarę dowodom z dokumentów, albowiem dokumenty powyższe zostały sporządzone przez funkcjonariuszy publicznych, nie zainteresowanych rozstrzygnięciem w sprawie, a zatem nie mających logicznego powodu, by przedstawiać nieprawdziwy stan rzeczy w dokumentach. Brak jest na tych dokumentach jakichkolwiek śladów podrobienia bądź przerobienia.

Sąd dał ponadto wiarę wszystkim ujawnionym na rozprawie dokumentom. Ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, ani nie stoi w sprzeczności z żadnym innym dowodem, a tym samym nie budzi wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Przepis art. 226 § 1 k.k. stanowi, iż karze podlega, kto, znieważa funkcjonariusza publicznego lub osobę do pomocy mu przybraną, podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych. Rodzajowym przedmiotem ochrony we wskazanym przepisie jest prawidłowa i niezakłócona działalność organów państwowych i samorządu terytorialnego oraz ich funkcjonariuszy. Ochrona ta obejmuje organy i instytucje należące do władz ustawodawczych, wykonawczych i wymiaru sprawiedliwości. Określone w art. 226 § 1 k.k. przestępstwo znieważenia funkcjonariusza publicznego albo osoby do pomocy mu przybranej podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych jest typem szczególnym (kwalifikowanym) w stosunku do przestępstwa znieważenia człowieka (art. 216 k.k.). Zaostrzenie karalności wiąże się z tym, iż omawiane przestępstwo godzi nie tylko w godność osobistą funkcjonariusza, lecz pośrednio także w poszanowanie reprezentowanej przez niego instytucji. Użytemu w art. 226 § 1 k.k. określeniu „znieważa” należy nadawać taką samą treść, jak przy wykładni ogólnego typu przestępstwa znieważenia. Jeżeli zniewaga wiąże się z naruszeniem nietykalności cielesnej (np. oplucie, popychanie, oblanie wodą itp.), czyn wymaga kumulatywnej kwalifikacji na podstawie art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 222 § 1 k.k. (za Komentarz do art. 226 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, LEX, 2007, wyd. IV.) Znamiona typu czynu zabronionego określonego w art. 226 § 1 k.k. może zrealizować każdy. Jest to przestępstwa powszechne. Przedmiotem czynności wykonawczej typu czynu zabronionego określonego w art. 226 § 1 k.k. jest znieważenie funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych (za Komentarz do art. 226 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] A. Barczak-Oplustil, G. Bogdan, Z. Cwiakalski, M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas, J. Majewski, J. Raglewski, M. Rodzynkiewicz, M. Szewczyk, W. Wróbel, A. Zoll, Kodeks karny. Część szczególna. Tom II. Komentarz do art. 117-277 k.k., Zakamycze, 2006, wyd. II.).

Natomiast przepis art. 216 § 1 k.k. nie precyzuje sposobów zachowania się sprawcy, używając ogólnego określenia „znieważa”. Ze względu na przedmiot ochrony, jakim jest godność człowieka, za zniewagę uważa się zachowanie uwłaczające godności, wyrażające lekceważenie lub pogardę. O tym czy zachowanie to ma charakter znieważający, decydują dominujące w społeczeństwie oceny i normy obyczajowe. Najczęściej zniewaga ma formę wypowiedzi słownej (użycia słów wulgarnych, epitetów), może być też wyrażona w piśmie lub za pomocą wizerunku (np. list o obraźliwej treści, karykatura) albo obraźliwym gestem demonstrującym pogardę dla danej osoby. Przepisy z art. 216 § 1 k.k. można się dopuścić jedynie w formie działania, a nie zaniechania. Zniewaga niewątpliwie jest przestępstwem formalnym. Do jego dokonania nie jest bowiem wymagany żaden konkretny skutek, w szczególności by adresat znieważającej wypowiedzi poczuł się dotknięty w swej godności albo by znieważające pismo dotarło do niego. Należy zauważyć iż w art. 216 § 1 k.k. ustawodawca określa sytuacje, w których można się dopuścić zniewagi. Może więc ona nastąpić w obecności pokrzywdzonego (zniewaga bezpośrednia), a w wypadku znieważających wypowiedzi uczynionych pod nieobecność pokrzywdzonego (a więc zaocznie), warunkiem karalności jest działanie publiczne (np. w czasopiśmie, na zebraniu) albo w zamiarze, aby treść zniewagi dotarła do pokrzywdzonego (np. drogą korespondencji, za pośrednictwem osoby trzeciej). Oznacza to, że bez działania w takim zamiarze niepubliczne znieważające wypowiedzi formułowane pod nieobecność ich adresata nie wypełniają znamion przestępstwa. (za Komentarz do art.216 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, LEX, 2007, wyd. IV.) .

W powyższej sprawie oskarżony M. N. wypełnił wszystkie znamiona czynu zabronionego opisanego w art. 226 § 1 k.k. , albowiem w dniu 30 marca 2014 r. w miejscowości W. ul. (...), woj. (...) znieważał funkcjonariuszy Komisariatu Policji w W. st. post. E. P. i st. sierż. W. S. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych w ten sposób że używał w stosunku do nich słów wulgarnych powszechnie uważanych za obraźliwe . Oskarżony M. N. obejmował swoją świadomością, iż jego działanie skierowane jest przeciwko funkcjonariuszowi publicznemu jakim jest policjant zgodnie z treścią art. 115 § 13 pkt. 7 k.k. oraz że ma ono związek z pełnieniem przez funkcjonariusza obowiązków służbowych .

Znieważenie przez oskarżonych funkcjonariuszy Policji st. post. E. P. i st. sierż. W. S. jak to zostało wskazane wyżej polegało na tym że oskarżony wyzywał ich słowami wulgarnymi „nic mi k... nie zrobicie”. Zniewagi te miały charakter bezpośredni, gdyż następowały w obecności pokrzywdzonych st. post. E. P. i st. sierż. W. S.. Niewątpliwym jest iż słowa wulgarne których użył oskarżony w stosunku do st. post. E. P. i st. sierż. W. S. miały charakter znieważający, mając na uwadze dominujące w społeczeństwie oceny i normy obyczajowe. Należy również zauważyć iż zniewaga niewątpliwie jest przestępstwem formalnym. Do jego dokonania nie jest bowiem wymagany żaden konkretny skutek, w szczególności by adresat znieważającej wypowiedzi poczuł się dotknięty w swej godności. Fakt ten potwierdzają zeznania świadków E. P. (k. 36 akt II K 300/14 i k. 27) i W. S. (k. 42 v akt II K 300/14 i k. 27 - 29) oraz pośrednio zeznania świadka P. K. (k. 68) . Należy zważyć iż w swoich wyjaśnieniach oskarżony M. N. przyznał iż podczas interwencji używał słów wulgarnych jednak w jego ocenie nie kierował ich wobec funkcjonariuszy policji.

Natomiast przepis art. 222 § 1 k.k. stanowi , iż karze podlega , kto, narusza nietykalność cielesną funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych. Rodzajowym przedmiotem ochrony art. 222 § 1 k.k. jest prawidłowa i niezakłócona działalność organów państwowych i samorządu terytorialnego oraz ich funkcjonariuszy. Ochrona ta obejmuje organy i instytucje należące do władz ustawodawczych, wykonawczych i wymiaru sprawiedliwości. Przepis art. 222 § 1 k.k. penalizuje naruszenie nietykalności cielesnej funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych. Jest to typ kwalifikowany w stosunku do określonego w art. 217 k.k. przestępstwa naruszenia nietykalności człowieka, przy czym zaostrenie odpowiedzialności następuje ze względu na związek naruszenia nietykalności funkcjonariusza z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych. Należy zauważyć iż przepis artykuł 217 § 1 k.k. określa odpowiedzialność karną za przestępstwo naruszenia nietykalności cielesnej człowieka. W jego opisie ustawodawca eksponuje uderzenie, przez co należy rozumieć każde gwałtowne działanie skierowane na ciało człowieka (zadanie ciosu, kopnięcie, szarpanie za włosy itp.), a ponadto wskazuje na naruszenie nietykalności w inny sposób (np. oplucie, oblanie nieczystościami). Przepis z art. 217 § 1 k.k. ma charakter

materialny, przy czym przez skutek należy rozumieć naruszenie integralności cielesnej, które wiąże się z uczuciem przykrości, bólu, poniżenia, a może także pozostawić nieznaczące ślady na ciele (sińce, zadrapania lub obrzęk). W razie spowodowania uszczerbku na zdrowiu określonego w art. 156 k.k. lub 157 k.k. (ciężki, średni i lekki uszczerbek), odpowiedzialność za naruszenie nietykalności cielesnej jest wyłączona w myśl zasady konsumpcji. Strona podmiotowa przestępstwa naruszenia nietykalności cielesnej polega na umyślności w obu jej formach, tj. zamiaru bezpośredniego lub ewentualnego. (za Komentarz do art.217 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] A. Marek, Kodeks Karny. Komentarz, LEX, 2007, wyd. IV.)

Naruszenie nietykalności funkcjonariusza jest przestępstwem umyślnym, przy czym do zastosowania przepisu art. 222 § 1 k.k. konieczne jest ustalenie, że sprawca obejmował swoją świadomością, iż jego działanie skierowane jest przeciwko funkcjonariuszowi publicznemu lub osobie do pomocy mu przybranej oraz że ma ono związek z pełnieniem przez funkcjonariusza obowiązków służbowych. Dla bytu omawianego przestępstwa nie jest natomiast istotny rodzaj motywu kierującego sprawcą. Do znamion strony przedmiotowej omawianego występkę należy naruszenie nietykalności funkcjonariusza podczas lub w związku z wykonywaniem jego obowiązków służbowych. Tak więc czyn może być popełniony tylko w związku lub podczas pełnienia przez funkcjonariusza (ewentualnie także osobę przybraną) obowiązków służbowych (za Komentarz do art. 222 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] M. Mozgawa (red.), M. Budyn-Kulik, P. Kozłowska-Kalisz, M. Kulik, Kodeks Karny. Komentarz praktyczny, Oficyna, 2007, II wyd.)

W powyższej sprawie oskarżony M. N. wypełnił wszystkie znamiona czynu zabronionego opisanego w art. 222 § 1 k.k. albowiem w dniu 30 marca 2014 r. w miejscowości W. ul. (...) , woj. (...) naruszył nietykalności cielesną funkcjonariuszy KP W. st. post. E. P. i st. sierż. W. S. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych w ten sposób , że w trakcie przeprowadzania interwencji odepchnął st. post. E. P. w skutek czego przewrócił się i uderzył o stojący radiowóz , a następnie podczas czynności obezwładniania zaczął kopać tych funkcjonariuszy policji . Oskarżony M. N. obejmował swoją świadomością, iż jej działanie skierowane jest przeciwko funkcjonariuszom publicznym jakim są policjanci zgodnie z treścią art. 115 § 13 pkt. 7 k.k. oraz że ma ono związek z pełnieniem przez funkcjonariuszy obowiązków służbowych . Należy zauważyć że czas pełnienia obowiązków nie jest określony godzinami pracy, lecz pełnieniem zadań. Dlatego wypełnia znamiona omawianego czynu przez naruszenie nietykalności funkcjonariusza publicznego wykonującego zadania po upływie godzin urzędowania. Istnieje domniemanie, że funkcjonariusz przebywający w instytucji, w której jest zatrudniony, pełni obowiązki służbowe (za Komentarz do art. 222 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] M. Mozgawa (red.), M. Budyn-Kulik, P. Kozłowska-Kalisz, M. Kulik, Kodeks Karny. Komentarz praktyczny, Oficyna, 2007, II wyd.). Przedmiotową interwencję przeprowadzali umundurowani funkcjonariusze Policji poruszający się oznakowanym radiowozem policyjnym .

Naruszenie nietykalności cielesnej przez oskarżonego M. N. jak to zostało wskazane wyżej polegało na tym że oskarżony odepchnął st. post. E. P. w skutek czego przewrócił się i uderzył o stojący radiowóz , a następnie podczas czynności obezwładniania zaczął kopać st. post. E. P. i st. sierż. W. S. . Należy jednak zauważyć iż naruszeniem nietykalności cielesnej zdaje się być każde bezprawne dotknięcie innej osoby czy inny krzywdzący kontakt. Wchodzą tu w grę wszelkie kontakty fizyczne, które są obraźliwe, kłopotliwe czy po prostu niepożądane. Naruszenie nietykalności cielesnej nie musi łączyć się z wywołaniem bólu, jednakże musi być ono fizyczne, tzn. atak musi napotkać ciało pokrzywdzonego, z tym że dla dokonania przestępstwa jest rzeczą obojętną, czy sprawca dotyka ofiary fizycznie (za Komentarz do art. 217 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] M. Mozgawa (red.), M. Budyn-Kulik, P. Kozłowska-Kalisz, M. Kulik, Kodeks Karny. Komentarz praktyczny, Oficyna, 2007, II wyd.). Podczas przedmiotowego zdarzenia pokrzywdzeni st. post. E. P. i st. sierż. W. S. nie odnieśli żadnych obrażeń . Fakt ten potwierdzają zeznania świadków : E. P. (k. 36 akt II K 300/14 i k. 27) , W. S. (k. 42 v akt II K 300/14 i k. 27 - 29) i świadka P. K. (k. 68) .

Z tych względów zarówno okoliczności sprawy , jak i wina oskarżonego M. N. co do popełnienia przez niego czynu z art. 226 § 1 k.k. opisanego w pkt. 1 zarzutów oraz czynu z art. 222 § 1 k.k. opisanego w punkcie 2 zarzutów w nie budzą wątpliwości.

Wymierzając oskarżonemu M. N. karę Sąd wziął pod uwagę zarówno okoliczności obciążające jaki i łagodzące. Niewątpliwą okolicznością obciążającą jest duży stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez oskarżonego

M. N. czynów przejawiający się w charakterze naruszonego przez oskarżonych dobra oraz okoliczności działania oskarżonego. Oskarżony M. N. naruszył bowiem dobro chronione prawem jakim jest prawo i niezakłócona działalność organów państwowych i samorządu terytorialnego oraz ich funkcjonariuszy. Ponadto oskarżony M. N. był już karany (k. 21) .

W powyższej sprawie Sąd nie stwierdził istnienia wobec oskarżonego M. N. okoliczności łagodzących .

Orzekając o karze Sąd wymierzył oskarżonemu M. N. : za czyn opisany w pkt. 1 zarzutów stanowiący przestępstwo z art. 226 § 1 k.k. karę ograniczenia wolności w wymiarze 4 (czterech) miesięcy, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez Sąd w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin miesięcznie, za czyn opisany w pkt. 2 zarzutów stanowiący przestępstwo z art. 222 § 1 k.k. karę ograniczenia wolności w wymiarze 6 (sześciu) miesięcy, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez Sąd w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin miesięcznie.

Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. Sąd orzeka wobec oskarżonego M. N. karę łączną biorąc za podstawę kary ograniczenia wolności orzeczone w punkcie 1 i 2 wyroku i wymierza oskarżonemu M. N. karę łączną ograniczenia wolności w wymiarze 8 (ośmiu) miesięcy, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez Sąd w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin miesięcznie.

Orzeczona wobec oskarżonego M. N. łączna kara ograniczenia wolności w wymiarze 8 (ośmiu) miesięcy, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez Sąd w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin miesięcznie spełnia wymogi zarówno prewencji indywidualnej jak i generalnej, a także odpowiada stopniowi zawinienia i społecznej szkodliwości czynu. Winny spełnić wobec oskarżonego M. N. funkcję wychowawczą i powstrzymać go w przyszłości od popełnienia podobnych czynów. Na wymiar kary miał wpływ sposób działania sprawcy .

Na podstawie art. 618 § 1 pkt. 11 k.p.k. Sąd zasądził od Skarbu Państwa- Kasa Sądu Rejonowego w Legionowie na rzecz adwokata A. G. kwoty 708,48 zł (siedemset osiem złotych czterdzieści osiem groszy) tytułem nie opłaconej przez oskarżonego M. N. pomocy prawnej za obronę udzieloną z urzędu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i zwolnił oskarżonego M. N. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych biorąc pod uwagę jego sytuację majątkową .

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w wyroku.